

ချစ်ဦးညို

ဒေဝရွာနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

စုဝိယထွန်းနိုင်

Than Myint Aung

အလွမ်းဖြင့်ရေးသော ဝတ္ထုအကြောင်း အမှာစာ

၁၉၈၆၊ စက်တင်ဘာလွင် ရေးခဲ့၍ ထိုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေခဲ့သော သက်တမ်း ၁၈ နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သည့် ဤဝတ္ထုလေးကို ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ကြသောအခါ ကိုယ့်ဝတ္ထု ကိုယ် ပြန်ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်ပြီးမိလေသည်။ မချိပြီး ၊ သရော်ပြီး၊ လှောင်ပြီး၊ မဲ့ပြီး၊ ရှက်ပြီး . . . မဟုတ်ပါ။

၁

ဆရာဇော်ဂျီက `တောရကျောင်းပျော် ရှင်ဥတ္တမကျော်' ဆောင်းပါး တွင် (သဲခင်းသာဝယ်၊ သီတာကြည်လဲ့၊ ငှက်သံနွဲ့နှင့်၊ လွမ်းဘွယ်မြိုင်ခြေ၊ မြူနှိုးဝေခဲ့) ဟူသော စာပိုဒ်ကို ဖွင့်ဆိုရင်း အလွမ်းသဘောကို ဤသို့ စေ့စပ်ခဲ့၏ ။

“လွမ်းသည်ဟူသော စကားခွန်းသည် အနက် ထူးထူးထွေထွေ ရှိလှသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ လွမ်းသည်ဟူရာ၌ သတိရခြင်း ၊ တောင့်တခြင်း ၊ တစ်ဖန် ထိုနှင့်အတူ ကြည်နူးခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းတို့ ယှက်လာစပ်လာသော သဘောဟုယူသော် ရသင့်လေသည်။ ဥဒါဟရဏ်ကား၊ မယ်ဘွဲ့ မောင်ဘွဲ့ အလွမ်းမျိုးတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ကြား၍ သော်လည်းကောင်း၊ မယ်သည် မောင့်ကို ၊ မောင်သည် မယ့်ကို သတိရ၏ ။

တောင့်တ၏။ ထိုသို့သော စိတ်တွင် ကြည်နူးခြင်းလည်း ရှိ၏။
ကြေကွဲခြင်းလည်းရှိ၏။ တစ်ဖန် ကြည်နူးရင်လည်း ကြေကွဲ၍ ကြေကွဲရင်လည်း
ကြည်နူးခြင်း ရှိလေသည်။ ဤကား လွမ်းသည်ဟူသောစကားခွန်း၏
အနက်ကိုပေါ်စေရန် အားထုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာတော်၏ အလွမ်းကား ထို့ထက်ပို၍ ထူးထွေရာသည်။
လွမ်းဖွယ်တကားဟု ဆိုသော ဆရာတော်၏ စိတ်အခြေကား အသို့နည်း။ သဲခင်းအား
သာယာသည်ဟု ဖွဲ့ဆိုသဖြင့် ဆရာတော်၏ စိတ်သာယာဟန် ထင်သင့်၏။ ရေအား
ကြည်ကြည်လဲ့လဲ့ ဖွဲ့ဆိုထားသဖြင့် ဆရာတော်၏ ဟိတ်ကြည်လင်ဟန် ထင်သင့်၏။
ငှက်သံအား နွဲ့သည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဆရာတော် သနားဟန် ချစ်ခင်ဟန်ထင်သင့်၏။
မြူခိုးဝေသော တောခြေကို ပြပြန်သဖြင့် ဆရာတော်၏ ကြည်နူးခြင်း၊
ကြေကွဲခြင်းတို့ မကွဲမပြား ဝိုးဝါးထွေးရောယှက်တင်ဖြစ်နေသော သဘောဟူ၍
ယူသော် ရကောင်းရအံ့သို့ ရှိလေသည်။”

“ရသနှင့် အလွမ်း၊ အဆွေး၊ အသော”ဆောင်းပါးတွင်ကား
ဆရာဇော်ဂျီသည် ရသပညာ (AESTHETICS) ရှုထောင့်မှ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလျက်
အလွမ်းသဘောတွင် ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်း၊ စိတ်ငြိမ်သက်အေးချမ်းခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊
ရဲ့ရင့်အားတက်ခြင်း၊ စိတ်ငြိမ်သက်အေးချမ်းခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊
ရဲ့ရင့်အားတက်ခြင်းတို့ အကျုံးဝင်ပါရှိနေသည်ဟု သော အချက်ကို အထင်အရှား
ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်စကားလုံးများဖြင့် `ဒေါင်းဒေါင်းပြေး’ ရေးတတ်သော
ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည်လည်း သူ၏ `တစ်သက်တာမှတ်တမ်း နှင့်
အတွေးအခေါ်များ’ တွင် သူ့လွမ်းပုံလွမ်းနည်းလေးကို ဖော်ပြခဲ့ပါ သည်။

ရွှေလီမြစ်ကို ဝါးဖောင်ကလေးဖြင့် စုန်ခဲ့စဉ်က ဆရာကြီး လွမ်းပုံကား
ဤသို့. . .။

“ရှုခင်းကြောင့် လွမ်းစိတ်တွေပေါ်”ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ ရေးထားပုံ ကို ဖတ်ကြည့်ပါ။

“ရှုခင်းတို့မည်သည်မှာ နေကျဲကျဲပုလျက်ရှိသောအချိန်တွင် သာ၍ ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်သည် မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အကြိုက်ကား မိုးကလေးတစ်ချက် တစ်ချက်အုံ့လိုက်သော အခါတွင် သာ၍ လှပသည်ထင်၏ ။ တိမ်တိုက်ကြီးများတက်လာ၍ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ထွန်းလင်းလျက် ရှိသော နေမင်း၏ မျက်နှာပြင်ကို နေရောင်ဟပ်သည်နှင့် မျက်မိုးများ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းထား၍ ကြည့်ခဲ့ရာမှ တိမ်များကြောင့် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်လာသည့် တောတောင်တို့၏ လှပခြင်းကို မျက်စိဖြ၍ ကြည့်ခွင့်ရသည့်အပြင် စိမ်းစိုညိုမှိုင်းခြင်းသည်လည်း လူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်တက်၍ ဘယ်ဆီလွမ်းရမည် မသိ၊ ကြည်နူးလွမ်းဆွတ်သော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ညနေခင်းတိုင်ရောက်သောအခါ တွင် နေရောင်ဖျော့လာသည်နှင့် လွမ်းချင်သောစိတ်များသည် ရင်ဘတ်ကို ဝှေ့လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ရာ၌ စိတ်အထိခိုက်ဆုံးသော အချိန်အပိုင်းအခြားဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါသည်။”

“ဘယ်ဆီလွမ်းရမည် မသိ” ဟူသော အသုံးအနှုန်းကပင် လွမ်းစရာ ဖြစ်နေပြီဟု ထင်ပါသည်။ အကယ်၍ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက ထိုသူကို၊ ဤသူကို၊ ထိုဒေသကို၊ ထိုဖြစ်ရပ်ကို စသည်ဖြင့် အမည်တပ်၍ လွမ်းလိုက်လျှင် လွမ်းစရာလျော့သွားမည်လား ဟုလည်း တွေးမိလေသည်။

ဆရာကြီး ရွှေပြည်ဦးဘထင်ကတော့ `လွမ်းဓလေ့ပတ်ပျိုးကို ဖွင့်ဆိုရင်း အလွမ်းကို သက်ရှိအလွမ်း၊ သက်မဲ့အလွမ်း ဟူ၍ ခွဲခြားကာ အလွမ်း၏ တရားကိုယ်သဘောမှာ တဏှာသမုဒယသာဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

ဂီတနက်သန် ကို စောညိန်းက `သပြေရွက်ရေ တွင် `မြူမှုန်တွေဆိုင်ဒ ပြာခဲ့လဲ့မှိုင်းရီ ငွေလရောင်ခြည် ငွေမင်ရည်နဲ့ တိမ်မိလ္လာ မြလွှာယွန်းမှာ ဩော်... သာပဲသာ နိုင်လွန်းသည် ... နေပြည်တော်ဆီ ရော်ရည်ထင်တွေးပါလို့

တရားရေးမြင်ယောင် ခု- လွမ်းအောင်ပြုပြီ။ ဟူ၍ လွမ်းပြခဲ့ပါလေသည်။

ငယ်ဘဝအလွမ်း၊ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေအလွမ်း၊ ချစ်သူ အလွမ်း၊
သူငယ်ချင်း အလွမ်း၊ အမိကို လွမ်း၊ အဘကို လွမ်း ...။ ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ်
မှန်းဆခြင်း မပြုသာသော အလွမ်း...။

“ကသော လက်နှင့် ရက်စက်သောမျက်နှာ” အမည်ရှိ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
ကျွန်တော်ရေးဖူးသည်။ ကရုဏာခေါ်သော အမှုအရာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူး
သည်။

“တက္ကသိုလ်နောက်ခံ အချစ်ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုမျိုးကိုတော့
နောင်မရေးပါလေနဲ့ သူငယ်ချင်း . . .၊ မောင်ရင်ရဲ့ ကသောလက်နှင့် ရက်စက်သော
မျက်နှာက ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး..”တဲ့။

သို့သော် ` ဒေဝတ္ထရာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းကို ဖတ်ရသောအခါ သူက -

“အင်း...အင်း တက္ကသိုလ်နောက်ခံလဲ ပါတယ်၊ ဂီတလောကနောက်ခံ
လဲပါတယ်။ အချစ်ဇာတ်လဲ ပါတယ်၊ ဒီဝတ္ထုဖတ်ပြီးတော့ . ကိုယ့်ရင်ထဲ
ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မပြောတတ်နိုင်အောင်ပဲ၊ သေချာတာကတော့ မောင်ရင့်
အလွမ်းငွေ့တွေက ကိုယ့်ကို ဟပ်တယ်”ဟု ပြောသည်။ မယုတ်မလွန် စကားဟု
နားလည်၏ ။

သူ့မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော်ကြိုက်ပါသည်။

`ဒေဝတ္ထရာသည် တက္ကသိုလ်နောက်ခံ အချစ်ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်
ဖြစ်ကောင်းမှ ဖြစ်ပါမည်။ အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းတစ်ခုအဖြစ်လည်း ပီသချင်မှ
ပီသပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အလွမ်းငွေ့တွေ ဝေနေသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်တာကတော့
သေချာသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှတ်ချက်ချမိပါသည်။

စကားဦးသမ်းသလို ဖြစ်သွားလျှင် ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါသည်။ ဤ

ဝတ္ထုတွင်ပါရှိသော နေရာဒေသများ၊ အချိန်ကာလများ၊ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အခန်းကဏ္ဍသည် စာရေးသူ၏ ဖန်တီးမှုရာနှုန်းကို ကျော်လွန်ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးပါဝင်နေကြပါသည်။ ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှအပ ကျန်ဇာတ်ဆောင်များသည် ပြင်ပလောကရှိ သူတို့၏ အမည်ရင်းများ ဖြင့်ဝင်ပါဝင်နေကြပါသည်။ ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှအပ ကျန်ဇာတ်ဆောင်များသည် ပြင်ပလောကရှိ သူတို့၏ အမည်ရင်းများ ဖြင့် ပင်ပါဝင်နေကြပါသည်။

စာရေးဆရာကို မေးလေ့ရှိကြသော မေးခွန်းတစ်ခု “ဒါဟာ တကယ့်ဖြစ်ရပ်လား”ဟု ဆိုလာလျှင်တော့ အဖြေချင့် (ဖြေချင်) ဖြင့် “ရာနှုန်းကိုးဆယ်ဟာ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပါ” ဟု ကျွန်တော် ဖြေပါမည်။ “ဒါဆိုရင် ကျန်တဲ့ ဆယ်ရာနှုန်းက ဘာတွေလဲ ”ဟု ဆက်မေးလာလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် သေသေချာချာ မဖြေတတ်တော့ပါ။

ကြိုးစားဖြေရရင်တော့ “ဒိဋ္ဌဘဝနဲ့ စိတ်ကူးတို့ ရောယှက်သွား ကြတဲ့ အနုပညာတစ်ခုမှာ ဘယ်ဟာက ဒိဋ္ဌ၊ ဘယ်ဟာက စိတ်ကူးလို့ နယ်နိမိတ်ပိုင်းခြား ပြောရမှာ ခက်လှပါတယ်”ဟူသော အဖြေသာ ထွက်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချုပ်စကားပြောပါရစေ။

ဒေဝတ္ထရာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း ၇ ကို အလွမ်းဖြင့် ရေးသော ဝတ္ထုဟူသာ သတ်မှတ်စေလိုပါသည်။

ချစ်ဦးညို
၂၀၀၄-ဩဂုတ် ၁၅

စာရေးသူ၏ အမှာ

(၁) ကျောင်းတွင် တစ်ချိန်ကကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကိုပြန်ရေးစမ်းပါဟု ဆိုလာသူငယ်ချင်းအား ရည်ညွှန်းပါသည်။

(၂) လိပ်ပြာသန့်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဤ “ဒေဝစ္ဆရာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း” ဝတ္ထုပါ အချို့သော တိုက်ဆိုင်မှုများအတွက် ခွင့်လွှတ်နားလည်ကြမည်ဟု ယုံကြည်ထားပါသည်။

(၃) ဤဝတ္ထု၏ တစ်နေရာမှ တစ်ခုသောစာပိုဒ်အတွက် စာရေးဆရာ “ဆရာ ဇော်ဇော်အောင်”ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

* * *

အခန်း (၁)

စန္ဒရားခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စန္ဒရားဖုံးကို ဖွင့်သည်။ သို့သော် ခလုတ်များပေါ် လက်မတင်ဖြစ်သေး။ ငူငူငိုငိုထိုင်မိနေသည်။ အဖြူ အနက်ခလုတ်များ၏ ဟိုမှာဘက် သို့မဟုတ် သည်မှာဘက်တွင် တစ်စုံ တစ်ခုကို တွေ့လိမ့်နိုးဖြင့် တွေ့၍ ငေးကြည့်မိသည်။ သည်အကျင်က ကျွန်တော့်တွင် စွဲမှန်းမသိ စွဲနေလေပြီ။

စန္ဒရားခလုတ်များပေါ်သို့ လက်ချောင်းများကို ဖြန့်တင်လိုက်လျှင် ပင် ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်အပ်ပြီးသော ကျွမ်းကျက်လက်ချောင်းများက အလိုအလျောက် ဝဲယာစုန် ဆန်ပြေးသွားကြမည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ အက်ဖ် မေဂျာ၊ ဒီမေဂျာ၊ ဘီဗလက်၊ အေမိုင်နာ ... ရောက်ရာ `ကီး' အပေါ်တွင် ကျွန်တော်လက်ချောင်းများ ခုန်ပေါက်ကစားသွားကြမည်။ အားထုတ်နေစရာ မလို။ အထူးတလည် သတိကပ်နေစရာ မလို။ စန္ဒရား ခလုတ်များ နှင့် ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများသည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖက်များ ဖြစ်နေကြပြီ။ ပြကတေ့သောအနေအထားအားဖြင့်ပင် သူတို့ချင်း အယ်လဲဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ထိတွေ့ ကြမည်။ ပြီးတော့ ချိုမြသံစဉ်များ လွင့်ဝဲလာကြမည်။ ထောင်းထလာကြကာ သူတို့ချင်း ရစ်နွယ်ရောယှက်လျက် ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်သပ်ရစ်ထားကြသလိုလို။

“စမယ်လေ ဆရာ . . . ဘယ်သီချင်းက စမလဲ၊ မနွေက ဆရာ ပြောထားတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ခြပ်မဲ့သော ရှိုက်သံများက စမလား ”

ဝဲဘက်မှ အသံ၊ ဖွာရရာ ကျဲပြန့်နေသော အတွေ့မျှင်စများ အလို
အလျောက် ရပ်တန့် ကုန်ဆုံးသည်။ မိဝေကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

စည်းကြိုကို ညာလက်တွင် ရစ်လျက် မိဝေစန္ဒာရားနောက်၊ ကျွန်တော်
မျက်နှာချင်းဆိုင်စသို့ လှည့်ဝင်ကာ စန္ဒာရားအိမ်ပေါ် လက်တင်သည်။

“ဒြပ်မဲ့ ရှိုက်သံများ မဟုတ်လား ဆရာ”

မဝံ့မရဲ ပြုံးလျက် မိဝေ ဆိုသည်။

“အေး...”

ကိုယ်စိတ်နှလုံး ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သော အခိုက်အတန့်အတွက် လူကြီး
ရှက်ပြုံးပြုံးကာ ကွန်တော့ ဝဲလက်ချောင်းများကို ခလုတ်များ အပေါ်
ကြဲချလိုက်သည်။ အေမိုင်နားကီး။ သံစဉ်များ ခုန်ပေါက်ထွက်လာသည်။
ဝဲဘက်အရှိန်ကို ယာလက်ဖြင့် ပူးကူကာ အသံလေးခလုတ်များ ဆီသို့ မျှဉ်း၍
ဆွဲယူသည်။ နောက်ဆုံးအသံကျကို ယာလက်သန်းဖျားဖြင့် ထိတို့လိုက်ပြီးသည်တွင်
မိဝေ ခြေဆင်းပိုဒ် စဝင်သည်။

မိဝေ တစ်ကိုယ်တေယ်စီးရီး ၊ တတိယမြောက်အခွေဖြစ်သော သည် `
ဥတ္တရအလွမ်း ၊ သီချင်းစုတွင် ` ဒြပ်မဲ့သော ရှိုက်သံများ ၊ သည် နာမည်ကြီး
လိမ့်ဦးမည်ဟု `တြိ` တေးသံသွင်းပိုင်ရှင် ထုတ်လုပ်သူက တစ်ပေးထား သည်။ ဒါက
သူ့ အလုပ်ပေပဲ။ ကျွန်တော် အလုပ်က ရင်မှဖြစ်သော သား သမီးရတနာများကို
နိမ့်မြင့်ကောင်းဆိုး သဘောမထား။ အားလုံးပင် လှစေချင်သည်။
ပွဲလယ်တင့်စေချင်သည်။ ဘယ်သီချင်းက ` ဟစ်` ဖြစ်မဖြစ်၊ ဘယ်စီးရီးပေါက်
မပေါက်ဆိုတာ အမြတ်အစွန်း သူ၏ သဘာဝကျ သောအလုပ်သာ ဖြစ်သည်။

အတွေ့အကြုံလေးရလာပြီဖြစ်သော မိဝေကို ဘယ်သီချင်းက ဘယ်သို့
ဘယ်ညာ အထူးအထွေ သွန်သင်ပြသပေးစရာ မလိုတော့။ မိဝေသည်
ကျွန်တော့်သီချင်း နှစ်ဆယ့်ငါးပုဒ်တိတိကို ဆိုဖူးထားပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်သီချင်းများ၏

အတွင်းသားနှင့် သန္ဓေကို သူ ခံစားတတ်ပြီးပြီ။ ခံစားမှုလည်း မွေးတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် သီချင်းစာသား၏ အနက် အရှိုင်းကို ကျွန်တော်ရှင်းပြန်ရန် မလိုတော့။ အချို့နေရာများတွင်သာ ဒီဃရသအဖြစ် အရပ်အတန် အငဲ့များနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် လိုချင်တာ ကို ပြောပြရသည်။

“ဒြပ်မဲ့သော ရှိုက်သံများ ”ကို မိဝေ စီးစီးပိုင်ပိုင် ဆိုသွားသည်။ ယခင် ယခင်သီချင်းတိုက်စဉ်များက သူ့ကြောက်ခဲ့သော ` ပြတင်းလေသာ၊ အသာအယာယုက်...အပြင်အရပ်ဆီသို့...ကြည့်ပါသည်... ကောင်းကင်ပြာ... ကတ္တီပါ ပင်လယ်ထဲက ... ပြုံးပြက်လက်ရွန်း ကျွန်းကလေးတွေ ... ခုဆယ်ရာ ထောင်သောင်း သိန်းသန်းကုဋေ ... မရေတွက်စကောင်း... ရေတွက်ကြည့်စေ ချင် အဲဒီ ကျွန်းကလေးတွေ တစ်ခုချင်းသည်ပင်လျှင် ... ချစ်သူကို သတိရနေသော အလွမ်းကျွန်းကလေးတွေလေ... ယုံချင်ပါစေချင်...။ ဟူသည့် အပိုဒ်ကို မိဝေ အပြစ်မရှိ ဆိုသွားနိုင်သည်။

ဒြပ်မဲ့သောရှိုက်သံများ သီချင်းကို နောက်ထပ်တိုက်စရာမလိုတော့ ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်လိုက်သည်။ အင်း ... ထုတ်လုပ်သူပြောသလိုပါပဲ ဥတ္တရအလွမ်း စီးရီးဖြင့် မိဝေ နာမည်ထပ်ကြီးလိမ့်ဦးမည်။

နောက်ထပ် သီချင်းနှစ်ပုဒ် ဆက်တိုက်သည်။ ` ပန်းခြေလက်သို့ ပန်းကြွေဆက်ခြင်း ။ နှင့် ` နောင် ။ တို့ ဖြစ်သည်။

သီချင်းတိုက်ပြီး ချိန်တွင် ညနေခြောက်နာရီ ကျော်သွားပြီ။ တြိတေးသံသွင်း ပိုင်ရှင် ထုတ်လုပ်သူက စားသောက် ဆိုင်တစ်ခုမှာ ညစာ ကျွေးပါရစေဟု ဆိုသည်။ ကျွေးချင်မွေးချင်တတ်သော သူ ဖော်ရွေမှုကို သိသော်လည်း ယဉ်ကျေးစွာ ပင် ငြင်းရသည်။

“အသံသွင်းမယ့်နေ့က သန်ဘက်ခါနော် ဆရာ၊ ကျွန်တော် နက် ဖြန်ညနေ တစ်ခေါက် လာပါဦးမယ်၊ စာရွတ်တွေ ယူခဲ့ဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိဝေလဲ ပြန်တော့မယ် ဆရာ၊ အိမ်က လာကြိုနေကြပြီ...”

“အေး...အေး”

တယောဆရာနှင့် ခြောက်လုံးပတ်ဆရာတို့ကတော့ စောစောကပင် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်ကာ ပြန်သွားကြပြီ။ သူတို့ ` သွားနေကျ^၇ နေရာ သို့ပင် သွားကြပေမည်။ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွမ်း နယ်သမျှအတွက် အပန်း ဖြေ ယမကာရည်။ မိဝေနှင့် သူ့အဒေါ်တို့လည်း ထွက်သွားသည်။ ထုတ်လုပ်သူ၏ ကားစက်နှိုးသံကိုလည်း ကြားရသည်။

တစ်နေ့ခင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ပြီးသွားပြန်ပြီ။

ဒြပ်မဲ့သောရှိုက်သံများထဲမှ စကားလုံးများသည် အခန်းထဲမှ လွင့်ပျောက်မသွားချင် ကြသေး။ ပိတ်ထားသော စန္ဒရားဖုံးအောက်တွင် ခလုတ်များသည်လည်း အလိုလို အသံထွက်နေကြသယောင်ပင်။

အင်း ... ဒြပ်မဲ့သော ရှိုက်သံများ ...တဲ့။

“အပြင်အရပ်ဆီသို့ ကြည့်ပါသခင် ... ကောင်းကင် ပြာ ကတ္တီပါ ပင်လယ်ထဲက ... ပြိုးပြက်လက်ရွန်း ... ကျွန်းကလေးတွေ ... ခုဆယ်ရာ ထောင် သောင်း သိန်းသန်းကုဋေ ... မရေတွက်စတောင်း ... ရေတွက်ကြည့်စေချင်... အဲဒီ ကျွန်းကလေးတွေ တစ်ခုချင်းသည်ပင်လျှင် ... ချစ်သူကို သတိရနေ သော ... အလွမ်းကျွန်းကလေးတွေလေ... ယုံပါစေချင် ”...တဲ့။

စီးရီးခေါင်းစဉ်ကလည်း ` ဥတ္တရအလွမ်း ^၈ တဲ့။

ပြီးတော့ သီချင်း မတိုက်ခင်မှာ ထွေထွေပြားပြား တိမ်းတိမ်းမူးမူး ဖြစ်ခဲ့လေသော မိမိ၏ စိတ်အစဉ် ။ ပြီးတော့ အလုပ်ချိန်အပတွင် တစ်ကိုယ်တည်းနေလိုသော ဆန္ဒ၊ ညစာ လိုက်မစား တော့ပါဟု ထုတ်လုပ်သူကို

တုံးတိတိငြင်းဆိုခဲ့ခြင်း။ တပည့်မ မိဝေ၏ နှုတ်ဆက်စကားကို အေးစက်စွာ
တုန့်ပြန်ခဲ့ခြင်း။

အားလုံးသည် စိတ္တဇဆန်နေပြီလား။ သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်စွန်းဟူသော
အသက်သည် ငယ်တော့သည့်အရွယ် မဟုတ်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ် ကျခါမှ
စိတ်ကူးတွေတစ်လှေကြီး ယဉ်နေချင်ပြီလား။ ရင်ခုန်သံတို့ကို လန်းဆတ်ပူနွေးစွာ
ပြန်လည်လှုပ်နှိုးနိုင်သေးသလား။

ပြီးမိသည်။ အနုပညာသမား၏ အနုပညာသည် ဘယ်တော့မှ မအိုတဲ့။
ဆိုရိုးတော့ ရှိချေသည်။ သည်စကားကို အကွယ်အကာပြု၍ ရင်ခုန်သံကို
ဦးစားပေးချင်နေပြီလား။

စန္ဒရာရားခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တိုင်း တစ်ခါတည်း မတီးဖြစ်သေးဘဲ
ခလုတ်များကို ငူငူငိုငို ဩည့်နေမိသည့် အကျင့်။ ဒါကိုတော့ လိမ်ညာလို့မရ။
သည်သို့ တုံ့ဆိုင်းနေခြင်းကပင်လျှင် သီချင်းရေးရာမှာ၊ စန္ဒရာရားတီးရာ မှာ
အင်အားတွေ ပြန်ပြန် ဖြစ်လာသည် ထင်သည်။ အာရုံကို လွင့်မျောစေခြင်းဖြင့်
အရှိန်ယူသည်သို့ ရှိသည်။ ဝေဒနာကို စားသုံးလျက် ခွန်အားများ အဖြစ်သို့
ကြိတ်ခြေကူးပြောင်းသည်သို့ရှိသည်။

ပြီးမိပြန်သည်။ ပြင်းစွာဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ခဲ့သော နှလုံးသည်
ဘယ်သောအခါမျှ အကောင်း ပကတိ ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ထင်သည်။
သေရွာပါမည့် ဝေဒနာပဲဖြစ်မည် ထင်သည်။ သို့သော် ထိုဝေဒနာသည်...

မိမိတစ်ကိုယ်တည်းအတွက် သာ မဟုတ်မူဘဲ...

မိမိနှင့်အလားတူသော အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအတွက်ပါ `နှစ်
ယောက်စာ` သယ်ပိုး ထမ်းရွက်ထားရလေသော ဝေဒနာဖြစ်ချေသည်။

“ဤ မြေပေါ်တွင် အချစ်အတွက် အသည်းကွဲနေသော `အလကား အိမ်`
တီးပိုင်းခေါင်းဆောင် ၊ တေးရေးဆရာ စန္ဒရာသက်မောင် ဆိုသူ လူ

တစ်ယောက်ရှိလေ၏ ”ဟု ဆိုစကား ရှိငြားအံ့။ ထိုစကားကို ကျွန်တော်
ငြင်းလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့သော် ထိုစန္ဒရား သက်မောင်ဆိုသူ၏
အသည်းကွဲခြင်းအမှုကိစ္စ အရင်း အမြစ်ကို တူးဖော်ကြည့်ပါက သူ့ရင်မှ သူ့အသည်း
ထက် အခြားသူတစ်ယောက်၏ ရင်ထဲ ထိုသူ၏ အသည်းအတွက် ပိုမိုထိခိုက်
ခံစားနေရကြောင်းကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဖြစ်လေသည်။

“နှစ်ယောက်စာ အသည်းကွဲနေသောသူ” ဟူသည် အဖြစ်သည်
စိတ္တဇဆန်လွန်းသည်ဟု ဆိုချင်ဆို၊ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းသည်ဟု ဆိုချင်ဆို
အမှန်တကယ်ပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသောအရာ ဖြစ်ချေသည်။ ထိုအကြောင်း
ဖြစ်ရပ်တို့သည် စိတ်ကူး ဖြင့်တည်ဆောက်ထားခြင်းများ မဟုတ်။ စိတ်ကူး
ဖြင့်တည်ဆောက်ထားသော ဖြစ်ရပ် ဆိုလျှင် ဤ ကမ္ဘာ၌ ကျွန်တော့်လောက်
ဝမ်းသာသူ ရှိလိမ့်မည် မထင်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကပင်လျှင် ထိုအဖြစ်ကို
စိတ်ကူးလောကတစ်ခု ဖြစ်စေချင်သည်။ မြင်ချင်သည်။

သို့သော် စိတ်ကူးလောက ဖြစ်ရပ်မဟုတ်။ တကယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော
အဖြစ်။

ဖြစ်ရပ်အဆုံးကို နားလည်နိုင်ဖို့ အတွက်က ` ဒေဝစ္ဆရာ ၊ အကြောင်း ကို
သိဖို့လိုသည်။ ဟုတ်သည် ` ဒေဝစ္ဆရာ၊ အကြောင်းက စရလိမ့်မည်။
အိုမဟုတ်သေးပါ။ ဒေဝစ္ဆရာအကြောင်း မစခင် ` ပဉ္စသီခ ၊ အကြောင်းကို
ဦးစွာသိသင့်သည်။

သဉ္စသီခ။ ဟုတ်သည် သူ့အကြောင်းက စရလိမ့်မည်။

တစ်နွယ်ငင် တင်စပါခဲ့ပြီ။ ပဉ္စသီခ အကြောင်း သိဖို့ဆိုလျှင်
စန္ဒရားသက်မောင်၏ ငယ်စဉ်ဘဝမှပင် အစချီရတော့မည်။

သားကောင်ကို မိဖိုဆိုမှတော့ ခြေရာ ကောက်ရတော့မည်။

“အတိတ်ခြေရာ”ဟု ဆိုရမည် ထင်သည်။

